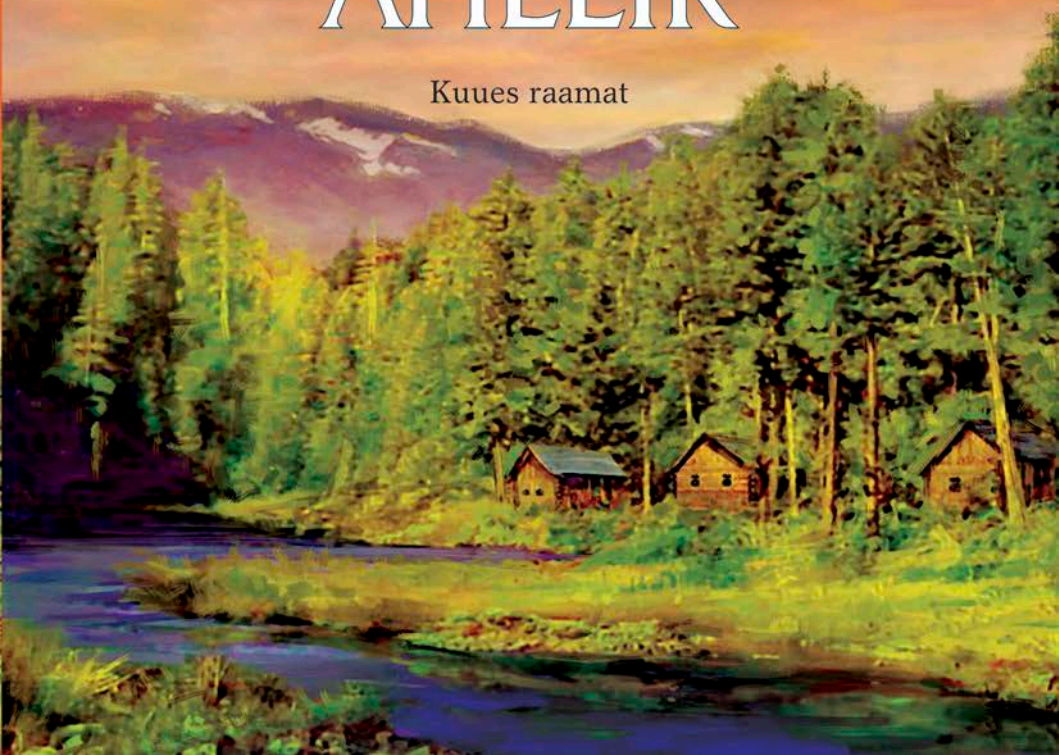

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KIUSATUSTE AHELIK

Kuues raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Temptation Ridge
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2009 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11369319
ISBN 978-9949-82-500-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

See romaan on pühendatud Liza Dawsonile,
kes on mu parem käsi, selge mõistus, pea ja selgroog.
Sinu tarkused on nagu majakas,
sinu innustav suhtumine nagu soe tekk.
Täna sind kogu südamest selle imelise kiindumuse ja energia eest,
mida oled mulle kinkinud.

ESIMENE PEATÜKK

Shelby oli onu Walti rantšost viieteistkümne kilomeetri kaugusel, kui oli sunnitud tõmbama 36. kiirtee äärde, mis oli tihedaima liiklusega teelõik Neitsijõe ja Fortuna vahel. Tema ees seisis ähmaselt tuttav vana pikap. 36. kiirtee, mis kulges läbi mägede Red Bluffist Fortunasse, oli enamjaolt kahe rajaline. Shelby jättis oma kirsipunase Jeepi seisma ja ronis autost välja. Vihm oli järele andnud, selle asemel paistis särav suvepäike, kuid maantee oli märg ja poriloikudega kaetud. Shelby kiikas kaugusesse ja nägi erkoranži vestiga meest hoidmas stoppmärki, mis pani mõlemas suunas pika autorivi seisma. Onu Walti teets oli järgmise künka taga.

Shelby tippis lompide vahelt eesseisva veoki juurde, et küsida juhilt, kas too teab, milles asi. Juhiakna juurde jõudes venis tema suu naerule. „No terekest, doktor!“

Doktor Mullins vaatas lahtisest aknast välja. „Tere ise ka, plikatirts! Tulid nädalavahetuseks ratsutama?“ uuris arst endale omasel tõredal toonil.

„Seekord mitte, doktor. Müüsin Bodega Bays ema maja maha,“ selgitas Shelby. „Pakkisin hädavajalikud asjad ja kolin mõneks ajaks onu Walti juurde.“

„Jäädavalt?“

„Ei, mõneks kuuks. Ma ei ole veel päriselt toibunud.“

Tohtri ilme leebus õige pisut. „Tunnen sulle kaotuse pärast veel kord kaasa, Shelby,“ ütles ta. „Loodetavasti pead vastu.“

„Mul läheb aina paremaks, tänan. Ema oli niikuinii valmis surema.“ Shelby nookas maantee poole. „On sul aimu, miks tee kinni pandi?“

„Maanteeperv varises kokku,“ sõnas doktor. „Mööduusin sellest teel Valley haiglasse. Pool meie sõidurajast varises mäest alla. Praegu parandatakse seda.“

„Siia kuluks kaitsepiirded ära,“ märkis Shelby.

„Ainult järskude kurvide juurde,“ arvas doktor. „Sellisel sirgel lõigul peame ise hakkama saama. Kuradima õnn, et ükski sõiduauto või

veok koos teepervega alla ei sadanud. Järgmistel päevadel on siin kehvad liiklusolud.“

„Kui ma onu Walti juurde jõuan, ei plaani ma mõnda aega seda teed kasutada,“ teatas Shelby õlakehitusega.

„Mis sul plaanis on, kui tohib küsida?“ uuris doktor ja kergitas üht kohevat kulmu.

„Noh, kuni ma sugulaste juures elan, hakkan koolidesse avaldusi saatma. Õenduse erialale,“ lisas Shelby naeratades. „Pärast aastatepikkust ema hooldamist on see üpris loogiline valik.“

„Ah, see veel puudus,“ mühatas tohter kulmu kortsutades. „Veel üks meditsiiniõde. Nad ajavad mind jooma.“

Shelby puhkes naerma. „Vähemalt pole sul baari pikk tee.“

„Just seda ma silmas pidasingi. Jälle üks ninatark plika,“ ühmas doktor.

Shelby naeris jälle, sest talle meeldis see pahur vanamees. Shelby pööras ümber, doktor kummardus aknast välja ja mõlemad jälgisid Shelby Jeepi taga peatunud veokist väljunud meest neile lähenemas. Mees kõndis nende juurde. Tema juuksed olid lühikeseks põetud nagu sõjaväelasel. Shelby oli selliste soengutega harjunud, sest tema onu oli erukindral. Mehe laia rindkeret ja jõulisi õlgu kattis must liibuv T-särk. Tal olid sale piht, kitsad puusad ja pikad jalad. Shelby lummas mehe kaalutletud kõnnak. Väarikas. Enesekindel. *Üleolev*. Tulija põidlad olid pükste esitaskutesse torgatud ja ta liikus lonkival sammul. Kui mees jõudis lähemale, märkas Shelby tema põgusat muiet. Mees vaatas teda pealaest jalatallani. Hindas oma hiilgava pilguga. *Unista edasi*, mõtles Shelby ja naeratas vastu.

Mees möödus Jeepist, heitis pilgu pakitud kastidele ja liikus edasi doktori avatud autoakna juurde, kus seisis ka Shelby. „On see teie oma?“ nookas mees Jeepi poole.

„Jah.“

„Kuhupoole liigute?“ usutles mees.

„Neitsijõe. Ja teie?“

„Samuti.“ Mees naeratas. „On teil aimu, mis eespool toimub?“

„Teeperve varing,“ torises doktor. „Üht sõidurada parandatakse. Mis teid Neitsijõe toob?“

„Mul on jõe ääres mõned vanad puhkemajad.“ Mehe pilk rändas Shelby ja doktori vahet. „Kas olete mõlemad kohalikud?“ uuris ta.

„Minul on siin sugulased,“ vastas Shelby ja sirutas käe. „Mina olen Shelby.“

Mees võttis tema väikese käe vastu. „Luke. Luke Riordan.“ Ta pöördus tohtri poole ja sirutas uuesti käe. „Härra?“

Doktor ei võtnud pakutud kätt vastu, vaid noogutas. Tema käed olid artriidist nii pured, et ta ei söandanud kellegagi kätelda. „Mullins,“ sõnas ta.

„Doktor Mullins on elanud Neitsijõel terve elu. Ta on selle linna arst,“ selgitas Shelby Luke'ile.

„Meeldiv tutvuda, härra,“ kostis Luke.

„Veel üks merejalaväelane?“ küsis doktor ja kergitas üht valget kulmu.

Luke lõi selja sirgu. „Kuidas palun?“ küsis ta. „Sõjaväelane, härra.“ Seejärel pöördus ta Shelby poole. „Mis tähendab järjekordne?“

„Mõned meie sõpradest, kes selles linnas töötavad, on merejalaväelased. Erru läinud või lahti lastud. Nende sõbrad käivad neil vahel külas – osa neist on aktiivsed, osa reservis,“ rääkis Shelby. „Aga onu, kelle juurde ma mõneks ajaks kolin, oli sõjaväelane. Tema on erus.“ Ta naeratas. „Sellise soenguga te silma ei torka. Ma ei mõista, mis värk teil kõigil siilisoengutega on.“

Luke naeratas kannatlikult. „Me ei ole kunagi föönitamist armastanud.“

„Ah et föönitamist. Nojah.“

Kuni nad suletud sõidurajal aega parajaks tegid, avati vastassuund ja neist möödus suur kollane koolibuss. Kui otsustada pärisuunas ootavate autode arvu järgi, polnud niipea lootust kuhugi pääseda. Järelikult polnud mõtet autodesse tagasi kiirustada. Nad seisis edasi maanteel, aga see osutus Luke'i puhul suureks veaks. Kui koolibuss vastassuunas ukerdas, jäi Luke'ile silma suur porilomp. Ta hüppas kiiresti bussi ja Shelby vahele, surudes naise tohtri lahtise autoakna vastu. Üks käsi Shelby kummalgi küljel, kattis ta naise oma kehaga ja tundis selja vastas pori pitsimist.

Shelby summutas itsituse. *Macho*, muigas ta endamisi.

Luke kuulis pidurikriginat. „Jessas!“ pomises ta Shelbyst eemaldudes ja bussile järele põrnitsedes.

Samal ajal kummardus bussijuht aknast välja. See oli viiekümmendates eluaastates ümara näo, roosade põskede ja lühikeste tumedate juustega naerusuine naine. *Naerusuine!* „Vabandust, sõbrake,“ nipsas naine. „Ma ei saanud sinna midagi parata.“

„Oleksite saanud, kui poleks nii arutult kihutanud,“ hõikas Luke vastu.

Tema hämmelduseks puhkes bussijuht naerma. „Äh, ma ei kihutanud. Ma pean ju graafikust kinni pidama, mõistad?“ hüüdis ta. „Tead, mida mina soovitan? Püsi teelt eemal.“

Luke'i peanahk hakkas lühikeste juuste all hõõguma ja ta oleks tahtnud vanduda. Kui ta uuesti Shelby ja doktori poole pöördus, oli naise nägu naerul ja ka tohtri silmad särasid. „Luke, teie selg on natuke porine,“ märkis Shelby muiet tagasi hoides.

Doktori näoilme oli endiselt tõre ja kärsitu, kui välja arvata säravad silmad. „Molly on selle suure kollase toruga juba kolmkümmend aastat mägedes vuranud. Keegi ei tunne neid teid temast paremini. Aga paistab, et seekord jäi tal löökauk kahe silma vahele.“

„Praegu pole veel isegi september!“ protestis Luke.

„Ta sõidab aasta läbi,“ selgitas doktor. „Suvekool, eriprogrammid, spordilaagrid. Kogu aeg toimub midagi. Ta on täielik pühak – mina ei teeks seda tööd ühegi raha eest. Mida see väike porilomp ikka teeb?“ Vana tohter lükkas veoki käigu häälekalt sisse. „Meie kord.“

Shelby sörkis oma Jeepi juurde. Luke tahtis naasta oma veokisse, mille sabas oli haagiselamu, kui kuulis selja tagant tohtri hõiget: „Tere tulemast Neitsijõe, poeg! Tunne end mõnusalt!“ Sellele järgnes naerulagin.

Shelby McIntyre oli mitu kuud oma surnud ema maja kallal kõpitse-
nud, kuid suve jooksul sõitnud pea igal nädalavahetusel Bodega Bayst
Neitsijõe ratsutama. Ja onu Walt oli tal samuti korduvalt külas käi-
nud, et näha, kuidas tema tellitud renoveerimistööd edenevad. Suve
lõpuks olid Shelbyl põsed roosad. Ta oli püksisääred üles käärinud ja

tema jalad olid päevitunud. Reitele ja tuharatele olid tekkinud pringid ratsutamisliahased ning tema silmad särasid tervisest. Ta polnud saanud juba aastaid regulaarselt trenni teha.

Aga kui ta nüüd, augusti keskel Walti maja ette keeras, oli tal hoopis teistsugune tunne. Maja oli müüdud, tema isiklikud asjad olid Jeepi pakiruumis ja kahekümne viie aastasena oli ta elus uut lehekülge pööramas. Ta andis signaali, ronis autost välja ja ringutas. Mõne hetke pärast ilmus onu Walt välisuksele ja seisis, käed puusas ning suur naeratus näol. „Tere tulemast tagasi!“ ütles ta. „Või peaksin ütlema tere tulemast koju?“

„Tere ise ka,“ vastas Shelby ja kõndis onu käte vahele. Walt oli sada kaheksakümmend kolm sentimeetrit pikk, paksude hõbehallide juuste, tumedate paksude kulmude ning maadlejale omaste turskete õlgade ja käsivartega. Kuuekümnenda eluaasta künnise ületanud mehe kohta oli tal võimas kehaehitus.

Walt kallistas Shelbyt kõvasti. „Tahtsin just talli minna ja hobuse saduldada. Kas oled väsinud? Näljane?“

„Ma kibelen väga hobuse selga, aga jätan selle pärast neljatunnist autosõitu vahele,“ arvas Shelby.

Walt naeris. „Tagumik on juba laiaks istunud?“

„Oeh,“ tegi Shelby ja hõõrus istmikku.

„Ma sõidan umbes tund aega piki jõeäärt. Vanni on ehitusplatsil ja tegeleb Pauli asjadega, aga tuleb mõne aja pärast tagasi ja valmistab sulle mõnusa tervitusõhtusöögi.“

Shelby vaatas käekella. Kell oli alles 15.30. „Tead, ma käin linnas ära, kuni sa ratsutad ja Vanni uut maja üle vaatab. Ütlen Mel Sheridanile tere ja uurin, kas ta soovib minu kolimist ühe õllega tähistada. Tulen enne õhtusööki tagasi ja aitan sind hobustega. Kas peaksin asjad kohe Jeepist välja tõstma? Tuppa viima?“ küsis Shelby.

„Kullake, jätta need sinnapaika. Need ei häiri kedagi. Me Pauliga aitame sul enne õhtusööki asjad tuppa viia.“

Shelby naeratas. „Pigem homme hommikul. Lähme ikka koos ratsutama.“

„Hea mõte. Kas maja müügiga probleeme ei tekkinud?“

„Olin emotsionaalsem, kui oskasin oodata. Arvasin, et olen valmis.“

„Kahetsed?“

Shelby vaatas onule suurte pähklikarva silmadega otsa. „Esimesed kaheksakümmend kilomeetrit ma ainult nutsin,“ tunnistas ta. „Aga siis tärkas minus elevus. Hea, et see tehtud sai.“

„Tore,“ kostis Walt ja pigistas õetütart. „Mul on hea meel, et sa siin oled.“

„Ainult mõneks kuuks. Pärast seda reisin veidi ja lähen kooli. Ma pole nii ammu tudeng olnud.“

„Siinne elu on üsna rahulik. Naudi seda.“

„Jah,“ naeris Shelby, „kui teil just parajasti tulistamist või metsatulekahju ei toimu.“

„Kurat võtaks, plika, natuke peab ju põnevust ka olema!“ Walt saatis õetütre tema Jeepi juurde.

„Oota mind ära, siis puhastame latrid ja anname hobustele süüa.“

„Naudi oma sõbratari seltsi,“ ütles Walt. „Sul pole selleks viimastel aastatel mahti olnud. Küll sa jõuad veel kõvasti hobusesõnnikut kühveldada.“

„Aitäh, onu Walt,“ kostis Shelby naerdes. „Ma ei jää väga kauaks.“

Walt suudles teda laubale. „Nagu öeldud, ära kiirusta. Sa hoolitse sid mu õe eest hästi. Oled puhkuse ära teeninud.“

„Kohtume paari tunni pärast,“ lausus Shelby ja suundus linna.